

F° 0234

Repertoriumnummer 2020/1649
Kamer G5
Datum van uitspraak 12 februari 2020
Rolnummer 19/349/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Eindvonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

AR 19/349/A

IN DE ZAAK VAN:

, RRN 1 2019-2019-20, wonende te 6070 Koksijde, te, bus

Eiser,

Vertegenwoordigd door meester Nele Matthys, met kantoor te 9000 Gent, Groot-Brittaniëlaan 10

TEGEN:

, RRN 1 2019-2019-20, wonende te 6070 Koksijde, te, bus

Verweerster,

Vertegenwoordigd door meester Alexander Van Brabant, met kantoor te 8000 Brugge, Gulden Vlieslaan 16;

VONNIST DE RECHTBANK ALS VOLGT :

I. RECHTSPLEGING

Bij tussenvonnis uitgesproken op 6 november 2019 werd de vordering van eiser ontvankelijk verklaard en werd alvorens verder recht te doen een schriftonderzoek bevolen met betrekking tot stuk 2 van de eiser en werd de persoonlijke verschijning van de beide partijen bevolen alsmede de neerlegging van het origineel van stuk 2 van de eiser en van de nodige vergelijkingsstukken van verweerster.

I

Bij tussenvonnis van 6 november 2019 werd verder geoordeeld dat:

- Er geen sprake is van een gerechtelijke of een buitengerechtelijke bekentenis in hoofde van verweerster;
- Het stuk 2 van eiser voldoet niet aan de bepalingen van artikel 1326 BW maar zou eventueel een begin van bewijs door geschrift kunnen uitmaken, hetwelk in combinatie met bijkomende vermoedens een bewijs zou kunnen leveren van een leningsovereenkomst, dit in toepassing van artikel 1347 BW;
- De afgifte van de beweerde gelden aan de verweerster, wordt in tegenstelling tot de beweringen van eiser, niet bewezen aan de hand van cash-afhalingen;
- Waar het stuk 2 een begin van bewijs door geschrift zou kunnen uitmaken, werd vastgesteld dat de verweerster expliciet haar handtekening op desbetreffende

beweerde leningsovereenkomst ontkent. Vooraleer verder recht te doen, werd de persoonlijke verschijning van partijen bevolen en werd aan eiser gevraagd om zijn stuk 2 in origineel over te leggen. Aan verweerster werd gevraagd om authentieke akten, documenten en stukken van vergelijking mee te brengen.

De persoonlijke verschijning van partijen en het schriftonderzoek zijn doorgegaan op 15 januari 2020. Op die datum werd door de eiser, zoals gevraagd door de rechtbank, het stuk 2 in origineel neergelegd en heeft de verweerster haar vergelijkingsstukken eveneens neergelegd. De verweerster voerde een schrijfproef uit en er werd een proces-verbaal opgesteld.

II. FEITEN EN VORDERINGEN

De rechtbank verwijst hiervoor naar het tussenvonnis van 6 november 2019.

III. BEOORDELING

3.1. Met betrekking tot het bewijs van de leningsovereenkomst

Het schriftonderzoek werd bevolen teneinde na te kunnen gaan of het stuk 2 van eiser zou kunnen worden aangemerkt als een begin van bewijs bij geschrift, dat vervolgens zou kunnen worden aangevuld met getuigen en vermoedens.

De rechtbank bezit echter een zekere appreciatiebevoegdheid en kan, zelfs zo geen schriftonderzoek werd gevorderd (en dus ook niet werd bevolen), beslissen over de echtheid van het geschrift dat werd ontkend door degene tegen wie het is ingeroepen, indien zij voldoende zekerheid heeft door de overgelegde feitelijke gegevens en hun bewijswaarde (vgl. Cass. 7 maart 2002, T. Agr. R. 2002, 177; R.W. 2004-05, 508).

Op de openbare terechtzitting van 15 januari 2020 kon de rechtbank enkel met zekerheid vaststellen dat de handtekening op het stuk 2 van eiser in het geheel niet overeenstemt met de handtekening van verweerster. De rechtbank kon dit vaststellen aan de hand van enerzijds de door verweerster overgelegde vergelijkingsstukken en anderzijds aan de hand van de schrijfproef die op de openbare terechtzitting van 15 januari 2020 werd uitgevoerd.

Volgende vergelijkingsstukken werden neergelegd:

- een notariële akte kredietopening van 27 mei 2016;
- een eenzijdige verkoopbelofte van 22 januari 2015;
- een notariële akte schenking van 29 januari 2015;
- een aanvraag rioolaansluiting van 13 juli 2016;
- een aanvraag bij het CRG te Kortrijk van 19 september 2019;

De handtekeningen op de vergelijkingsstukken (waarvan verschillende notariële akten) en de handtekeningen die verweerster heeft geplaatst tijdens de schrijfproef, zijn identiek. Verder kan ook verwezen worden naar de identiteitskaart van verweerster (stuk 5 verweerster) en de bijkomende stukken 6, 7 en 8 van verweerster, namelijk een document

tot overname waterleveringscontract, een energieovernamedocument en een ecoshop consignatieovereenkomst, waarop telkens een zelfde handtekening wordt vermeld als de handtekening op de hierboven opgesomde vergelijkingsstukken en de schrijfproef. Ook de schriftelijke postvolmacht die verweerster aan haar broer heeft gegeven, vermeldt dezelfde handtekening als de vergelijkingsstukken en de schrijfproef (stuk 15 verweerster).

De eiser slaagt aldus niet in de op hem rustende bewijslast, zodat zijn vordering als ongegrond wordt afgewezen.

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat, zelfs indien de handtekening van verweerster zou zijn, er geen sprake is van bijkomende getuigen en vermoedens die, in de hypothese dat het stuk 2 van eiser wel een begin van bewijs bij geschrift zou zijn, zouden toelaten om de beweerde leningsovereenkomst te bewijzen. Het aanstellen van een schrijftdeskundige is dan ook, gelet op de vaststelling dat er geen sprake is van bijkomende vermoedens, geheel overbodig en nutteloos.

Immers, de afspraakjes en regelingen tussen partijen kaderen allen, zoals door partijen niet betwist, in een sugardating-relatie. De contacten en de e-mails tussen partijen dienen dan ook allemaal in desbetreffende context geplaatst te worden. Zo stelt eiser zelf uitdrukkelijk in conclusies dat hij verweerster leerde kennen via de website Sugardating en hij verweerster een maandelijks cash-vergoeding van 1.800,00 euro betaalde. In tegenstelling tot hetgeen de eiser voorhoudt is er, naast de afwezigheid van een begin van bewijs bij geschrift, ook geen sprake van aanvullende vermoedens.

Opmerkelijk is het feit dat de beweerde leningsovereenkomst volgens eiser op 22 juni 2018 werd ondertekend, maar in de tekst wordt opgenomen dat de lening op 22 augustus 2018 de som van 10.000,00 euro vertegenwoordigd (stuk 2 eiser).

Waar de eiser als vermoeden onder meer een kopie van zijn agenda voorlegt (stuk 6 eiser), waarbij hij stelt dat de voorgenomen afspraak van 8 juni 2018 zou verzet geweest zijn naar 9 juni 2018 om zo te staven dat partijen elkaar op 9 juni 2018 zagen, is een geheel eenzijdig stuk waarmee de rechtbank geen rekening houdt.

Waar de eiser verder van oordeel is dat de verweerster niet onmiddellijk de lening zou hebben ontkend nadat hij bij e-mail van 13 juli 2018 deze lening ter sprake bracht (stuk 3a eiser) wijst de rechtbank op de reactie van verweerster bij e-mail van 22 juli 2018 (stuk 3c eiser) waarbij zij uitdrukkelijk betwist dat er sprake zou zijn van een lening. Zij stelt het volgende:

“... We hebben altijd een Sugardating-relatie gehad. ... Ik bood gezelschap, lieve woorden, een luisterend oor en meer aan (je op een pied de stal zetten, interesse tonen in je schelpen, je reizen, je verhalen, af en toe intimiteit, ...) in ruil voor (reeds op voorhand afgesproken) bedragen. Sugardating is het concept waarvoor ik viel. Het geld, de luxe was hetgeen me aansprak. Nooit heb ik me aangetrokken gevoeld. Je beseft blijkbaar niet dat afspraakjes tegen betaling geen echte relatie is. Je betaalde omdat je wilde geadoreerd worden, je gezelschap wilde, je lieve woorden horen en lezen. Ik heb altijd tegemoetgekomen aan die verlangens en die kant van de afspraak. Nu mijn verdiende gelden benoemen als een lening van 10.000 euro (waar je dit bedrag haalt blijft me vreemd) toont aan hoe onvolwassen en frustrerend je reageert op het gegeven dat ik geen intimiteit meer wil. ...” (stuk 3c eiser).

Verder bij e-mail van 23 juli 2018 stelt verweerster dat zij verbouwereerd is omdat de extra centjes die ze in mei en juni ontving nu worden omschreven als een lening (stuk 3c eiser). Ook hieruit kan op geen enkele manier enig vermoeden aangenomen worden omtrent de omvang van de gelden en de context (meer specifiek de intenties) waarin deze werden overhandigd. Verweerster stelt in desbetreffende e-mail zelf uitdrukkelijk: *“... Daarbij de bedragen waarover jij spreekt, zijn bedragen die ik niet kloppen met de bedragen die je mij effectief gaf. Wat je gaf was mijn standaard 1800 euro plus een extraatje. Verbouwereerd ben ik echt op financieel vlak; ik ben altijd eerlijk geweest over het financiële. ...”*.

Ook in conclusies heeft verweerster steeds gesteld dat zij de beweerde som van vier keer 2.500,00 euro nooit ontving. Zij stelt dat er, naast de vaste maandelijkse vergoeding van 1.800,00 euro, verschillende extra's werden betaald maar dat dit steeds kleinere bedragen betroffen van bijvoorbeeld 100,00 of 250,00 euro. Deze extra's waren volgens verweerster giften om de sugardating-relatie verder te onderhouden.

De bewering van eiser dat hij een week voorafgaand aan de *'ondertekening van de leningsovereenkomst'* de verweerster had ingelicht dat hij een leningsovereenkomst zou meebrengen ter ondertekening, wordt op geen enkele manier bewezen en/of aannemelijk gemaakt.

Waar de eiser stelt dat het geheel van de omstandigheden zeer aannemelijk maakt dat de beweerde cash betalingen aan verweerster wel degelijk werden overhandigd en dit kaderde in een leningsovereenkomst, kan hij dus in het geheel niet gevolgd worden.

De vordering van eiser met betrekking tot het bekomen van een terugbetaling met betrekking tot een beweerde leningsovereenkomst, wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

Verder geheel ten overvloede wijst, de rechtbank er ook op dat de eiser nooit formeel een valsheidsprocedure heeft gevorderd maar zich heeft beperkt tot een schriftonderzoek. Zo stelde de eiser in conclusies enkel dat een schriftonderzoek zich opdringt en in dat kader ook zou kunnen worden nagegaan of verweerster een andere dan haar gebruikelijke handtekening heeft geplaatst en aldus onderzocht zou kunnen worden of bij de betwiste handtekening elementen terugkomen van haar gebruikelijke handtekening of geschrift.

3.2.

Waar de eiser zich beroept op de nietigheid van de leningsovereenkomst kan hij verder evenmin gevolgd worden. Voor zover de leningsovereenkomst zou bewezen worden, vordert de eiser de nietigheid van de overeenkomst.

Overeenkomstig artikel 1116 B.W. is bedrog een oorzaak van nietigheid van de overeenkomst, wanneer de kunstgrepen, door een van de partijen gebezigd, van die aard zijn dat de andere partij zonder die kunstgrepen klaarblijkelijk het contract niet zou hebben aangegaan.

Er is bedrog wanneer een partij kunstgrepen of listen aanwendt om de andere partij op grond van een verkeerde voorstelling van zaken te bewegen tot het aangaan van de overeenkomst. Bedrog bevat een materieel bestanddeel, de kunstgreep of de list, en een

psychologisch bestanddeel, het opzet van een partij om door middel van de kunstgreep de andere partij tot het aangaan van de overeenkomst te bewegen.

Bedrog is dan oorzaak van nietigheid van de overeenkomst wanneer de kunstgrepen, door een van de partijen gebedrukt, van die aard zijn dat de andere partij zonder die kunstgrepen het contract niet zou hebben aangegaan (hoofdbedrog). Het bedrog strekt bijgevolg tot het doelbewust verwekken van een dwaling. Wanneer enkel tegen andere voorwaarden zou zijn gecontracteerd, is er sprake van een incidenteel bedrog. Enkel het hoofdbedrog kan (naast schadevergoeding) op grond van artikel 1116 B.W. aanleiding geven tot de vernietiging van de overeenkomst. Het incidenteel bedrog lost zich uitsluitend op in schadevergoeding. Deze schadevergoeding zowel in het kader van het hoofdbedrog als in het kader van het incidenteel bedrog is gebaseerd op de precontractuele fout (culpa in contrahendo) in de zin van artikel 1382 B.W., aangezien het bedrog betrekking heeft op de wijze waarop de overeenkomst tot stand is gekomen (cfr. DEKKERS R. & VERBEKE A., e.a. Handboek Burgerlijk Recht, deel III, Intersentia 2007 nr. 48 p. 30-312.)

Wie bedrog inroept, draagt de bewijslast van zijn bewering.

Vier voorwaarden gelden voor het bedrog als vernietigingsgrond:

- er moeten kunstgrepen of listen worden aangewend;
- die uitgaan van de medecontractant,
- met de bewuste beoordeling om de bedrogene te misleiden en aan te zetten tot contracteren;
- en die doorslaggevend zijn voor het sluiten van de overeenkomst, omdat zonder het bedrog de toestemming niet zou zijn bekomen.

In casu levert de eiser geen bewijs van de beweerde leningsovereenkomst zodat de vordering tot nietigverklaring van een niet-bewezen overeenkomst, zonder voorwerp is.

IV. KOSTEN

De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger. W. (artikel 1018,6° Ger. W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger. W.).

Op grond van artikel 1017, eerste lid Ger.W. dient de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen te worden. De eiser is de in het ongelijk gestelde partij.

Het gaat hierbij enerzijds om niet in geld waardeerbare vorderingen (vordering tot nietigverklaring van de beweerde leningsovereenkomst) en anderzijds om in geld waardeerbare vorderingen van 10.000,00 euro (terugbetaling beweerde lening). In die omstandigheden dient te worden nagegaan welke soort vordering aanleiding geeft tot de hoogste wettelijke rechtsplegingsvergoeding (zie o.m.: J.-F. VAN DROOGHENBROECK en B. DE CONINCK, "La loi du 21 avril 2007 sur la répétibilité des frais et honoraires d'avocat", *J.T.* 2008, p. (37) 41-42, nr. 14 en bevestigd door Cass. 11 mei 2010, *R.W.* 2010-2011, 873). Hier is dit de niet in geld waardeerbare vordering, waarvan het basisbedrag immers gelijk is aan 1.440,00 euro (artt. 2-3 K.B. 26 oktober 2007).

Doet een uitspraak *ultra petita* en schendt dus art. 1138, 2° Ger.W. de rechter die aan de winnende partij een rechtsplegingsvergoeding (art. 1022 Ger.W.) toekent ten belope van

een bedrag dat hoger is dan het bedrag dat die partij eiste (vgl. Cass. AR.C.11.0159.F, 27 september 2012 en Cass. AR. C.12.0237.F 18 september 2014). De rechtbank kan enkel vaststellen dat de verweerster een rechtsplegingsvergoeding vordert van 1.320,00 euro.

OP DEZE GRONDEN

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpende als ongegrond, niet ter zake dienend en/of overbodig.

Verder recht doende na het tussenvonnis van 6 november 2019;

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk maar ongegrond;

Veroordeelt de eiser tot de gedingkosten, in zijn hoofde niet te begroten aangezien deze hem ten laste blijven en in hoofde van de verweerster begroot op 1.320,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de vijfde burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op **twalf februari tweeduizend twintig**, alwaar aanwezig waren: mevrouw Mieke Verheye, alleenzetelend rechter en voorzitter van de kamer, bijgestaan door Ilanka Van Hecke, griffier.

Ilanka VAN HECKE

Mieke VERHEYE